

i den Tid, som her er bragt i Forslag, nemlig indtil 15. Januar 1915.

Jeg skal saaledes paa det varmeste anbefale det høje Ting at vedtage dette lille Lovforslag, saaledes som det nu er oversendt fra Folketinget, og jeg maa meget bede om, at det maa blive hurtigt fremmet, da den gældende Lov udløber den 10. Oktober.

J. Pedersen: Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale, at Loven om Adgang til Betalingshenstand forlænges. De Oplysninger, den højtærede Minister har givet os, viser jo, at det indenlandske Moratorium heldigvis ikke har haft meget store Virkninger, og at der ikke har været Trang til at bruge det i nogen større Udstrækning, men det er jo muligt, at det, som Ministeren ogsaa antydede, indirekte kan have øvet nogen Virkning og ogsaa i den Henseende gjort nogen Gavn. Jeg vil haabe, at der heller ikke i Fremtiden maa blive stor Brug for det indenlandske Moratorium, men jeg skal anbefale, at det følger sammen med det udenlandske Moratorium.

Poul Rasmusen: Ogsaa jeg skal, blandt andet under Hensyn til de fremkomne Oplysninger, anbefale det foreliggende Lovforslag.

Jeg vil gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Minister. Der staar i den gældende Lovs § 2: „Indtil 1. Oktober 1914 kan der ikke indledes Retsforfølgning ved danske Domstole“ o. s. v. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om Ministeren opfatter denne Bestemmelse saaledes, at Domstolene har at paase dette ex officio, eller om det skal forstaaes saaledes, at naar Parterne er enige derom, kan en Retsforfølgning indledes.

Justitsministeren (Zahle): Jeg maa takke begge de ærede Talere for deres Anbefaling af Lovforslaget. Specielt takker jeg den sidste ærede Taler (Poul Rasmusen), fordi han har været saa hensynsfuld i Gaar at underrette mig om, at han vilde stille dette Spørgsmaal, saaledes at jeg til Besvarelse deraf ikke alene er i Stand til at fremsætte min personlige Opfattelse, men har haft Lejlighed til at gøre Spørgsmaalet til Genstand for en Overvejelse indenfor Justitsministeriet. Jeg maa da besvare det af det ærede Medlem stillede Spørgsmaal derhen, at naar der i § 2 staar, at indtil den og den Tid kan der ikke indledes Retsforfølgning ved danske Domstole eller foretages eksekutive

Skridt, maa jeg forstaa det saaledes — og Justitsministeriet forstaaer det altsaa ogsaa saaledes, men det er jo egentlig et Domstolsspørgsmaal —, at et Søgmaal til Erhvervelse af eksigibel Dom ikke kan gennemføres, og at Domstolene vil have at afvise et saadant Søgmaal ex officio, altsaa uden at den indstævnte behøver at nedlægge Paastand derom. Dette er sikkert ogsaa det heldigste, thi det kunde være til Skade for den paagældende danske Debitor, hvis han kun kunde faa Sagen afvist, naar han nedlagde Paastand derom, idet det meget let kunde blive opfattet som et Udtryk for en i Almindelighed svigtende Betalingssevne hos ham, medens Forholdet maaske kun er det, at han ikke har kunnet faa et Tilgodehavende i Udlandet, som er uomtvistet, hjem, eller at han vel raader over Betalingsmidler nok, men ikke de specielle Betalingsmidler, som skal anvendes i det paagældende Tilfælde, f. Eks. Dollars eller Sterling. For saa vidt altsaa Spørgsmaalet er om et Søgmaal, der anlægges for at erhverve eksigibel Dom, maa det sikkert anses for rigtigst, at Domstolene ex officio afviser et saadant Søgmaal.

Poul Rasmusen: Den højtærede Minister understregede hver Gang Ordet: eksigibel Dom. Er det at forstaa saaledes, at den højtærede Minister opfatter Bestemmelsen som alene omfattende de Tilfælde, hvor der gives eksigibel Dom, medens det efter Ministeriets Mening godt kunde tænkes, at der kan anlægges en saadan Sag efter Parternes Overenskomst til Anerkendelse?

Justitsministeren (Zahle): Ja, da Debitor jo har Ret til at betale frivilligt, maa man, mener jeg, ogsaa antage, at hvis der anlægges et Søgmaal til Anerkendelse af Gælden, altsaa til Afgørelse af, om Debitor overhovedet skylder, eller i hvilket Omfang han skylder det Beløb, der nedlægges Paastand om, kan et saadant Søgmaal gennemføres til Anerkendelse af Gælden eller Gældens Omfang. Men det er jo i sidste Instans et Domstolsspørgsmaal; jeg kan kun udtale Ministeriets og min Opfattelse, og jeg kan ikke garantere Domstolenes Opfattelse, men jeg maa dog tro, at paa begge Punkter vil Domstolene have samme Opfattelse, som Justitsministeriet gør gældende.

Hermed sluttede Forhandlingen.